

Interparlementaire Unie
Belgische Groep

Verslag van de 151e Assemblee van de Interparlementaire Unie (Genève, 19-23 oktober 2025)

Algemeen debat over de handhaving van humanitaire principes en de ondersteuning van humanitaire acties in tijden van crisis

De heer Andries Gryffroy (Senaat, N-VA), voorzitter van de Belgische Groep van de IPU, hield de volgende toespraak tijdens het algemeen debat over de handhaving van humanitaire principes en de ondersteuning van humanitaire acties in tijden van crisis:

“Beste collega's,

De cijfers zijn reëel: in 2025 zullen meer dan 300 miljoen mensen dringend humanitaire hulp nodig hebben als gevolg van escalerende crises — een sterke stijging ten opzichte van 167 miljoen in 2019. De humanitaire behoeften worden vandaag de dag niet alleen veroorzaakt door oorlogen en conflicten, maar ook door klimaatrampen, gezondheids crises en gedwongen ontheemding. Tegelijkertijd nemen de middelen om hierop te reageren af en

staat de politieke wil onder druk. Burgers verwachten terecht dat hun regeringen op verantwoorde wijze omgaan met schaarse middelen.

De discussie over het waarborgen van humanitaire hulp kan niet blijven steken op het niveau van abstracte verklaringen. Ze moet concreet, realistisch en haalbaar worden.

Maar al te vaak spreken we over humanitaire hulp alsof het het exclusieve domein van internationale organisaties is. Maar ook nationale en regionale overheden dragen een grote verantwoordelijkheid. Zij zijn de eerste hulpverleners. Zij initiëren verzoeken om internationale hulp, coördineren de hulpverlening en stellen het wettelijke en regelgevende kader vast voor operaties binnen hun grenzen. Zij moeten leiding geven aan en toezicht houden op de hele respons – van rampenparaatheid tot herstel. Overheden staan het dichtst bij de burgers, zij beheren de begrotingen en zij hebben het democratische mandaat om prioriteiten te stellen.

Zij spelen ook een cruciale rol als facilitators in de samenwerking met lokale actoren om hulp te bieden, bescherming te waarborgen en externe hulp te integreren in bestaande nationale systemen. Zonder deze verankering dreigen humanitaire responsen versnipperd of ineffectief te worden.

Dat zien we ook in België. Ons land heeft een specifiek budget voor humanitaire hulp binnen zijn ontwikkelingssamenwerkingsbeleid. We ondersteunen noodhulp via onze lokale organisaties zoals het Rode Kruis, Caritas, Artsen zonder Grenzen en ons noodhulpteam: B-FAST.

Humanitaire verbintenissen moeten gebaseerd zijn op wat nationale en regionale parlementen realistisch gezien kunnen goedkeuren en financieren.

Bovendien zijn humanitaire principes universeel, maar zijn de middelen niet onbeperkt. Daar moeten we eerlijk over zijn. De verleiding is altijd groot om meer te beloven dan men kan waarmaken. Maar dat leidt tot desillusie en wantrouwen, zowel bij onze burgers thuis als bij onze partners in het buitenland.

In België kennen we deze realiteit maar al te goed. Onze parlementen debatteren over elke euro die wordt uitgegeven. Wanneer we humanitaire middelen vrijmaken, moeten we onze burgers duidelijk uitleggen waarom we dat doen, hoe we dat gaan doen en welk effect we verwachten. Dit soort transparantie is essentieel.

Naar mijn mening betekent het waarborgen van humanitaire hulp ook dat we ons moeten verzetten tegen het idee dat “meer multilateralisme” altijd het antwoord is. Coördinatie is belangrijk, ja. Maar coördinatie zonder verantwoordelijkheid en financiën is zinloos.

Collega's, we weten dat multilaterale samenwerking zijn plaats heeft. De Verdragen van Genève blijven de hoeksteen van het humanitair recht, en terecht. Maar vandaag de dag

staat het systeem onder druk. Geopolitieke rivaliteit, wantrouwen en bureaucratie vertragen maar al te vaak dringende maatregelen.

Daarom geven veel regio's er de voorkeur aan om samen te werken met betrouwbare partners ter plaatse die zij kennen. Wanneer humanitaire projecten worden gefinancierd, is het belangrijk om traceerbaarheid en resultaten te eisen. Subsidiariteit – handelen waar je het dichtst bij de burgers staat en alleen samenwerken waar toegevoegde waarde is aangetoond – maakt hulp geloofwaardig.

Wat kunnen we dus doen?

Vanuit parlementair perspectief zie ik drie concrete taken:

1. Ten eerste, realisme: parlementen moeten regeringen verantwoordelijk houden voor hun toezeggingen.
2. Ten tweede, gerichtheid op de meest kwetsbaren: humanitaire hulp moet in de eerste plaats gericht zijn op degenen die zichzelf niet kunnen beschermen. Parlementen spelen hier een cruciale rol: zij kunnen duidelijke prioriteiten stellen door middel van begrotingstoewijzingen, wetgevingskaders opstellen waarin wordt bepaald wie als eerste moet worden bereikt, en transparantie eisen van de hulpprogramma's.
3. En ten derde, bescherming van de humanitaire ruimte: zelfs in tijden van crisis en politieke polarisatie moeten we ervoor zorgen dat humanitaire actoren – medisch personeel, hulpverleners, vrijwilligers – hun werk veilig en onafhankelijk kunnen doen. Parlementen kunnen deze ruimte handhaven door middel van wetten en resoluties die de naleving van het internationaal humanitair recht garanderen en de toegang voor hulporganisaties beschermen.

Collega's, de echte kracht van humanitaire actie ligt niet in grootse verklaringen, maar in praktische nationale en regionale toezeggingen die haalbaar en gefinancierd zijn en waarvoor verantwoording wordt afgelegd. Internationale samenwerking heeft alleen waarde als zij op deze basis is gebouwd.

De vraag is niet of we multilateralisme nodig hebben, maar hoe we het kunnen laten werken. Het antwoord ligt in subsidiariteit: krachtige, verantwoordelijke maatregelen van nationale en regionale overheden, ondersteund – niet vervangen – door internationale kaders.

Hartelijk dank voor uw aandacht!”

Resolutie over de erkenning en de ondersteuning van slachtoffers van internationale illegale adoptie en het nemen van maatregelen om dergelijke praktijken te voorkomen

De belangrijkste verwezenlijking van de 151ste Algemene Vergadering is voor de Belgische Groep sowieso de goedkeuring van de resolutie inzake illegale internationale adopties. Deze ontwerp-resolutie werd opgemaakt door drie co-rapporteurs, met name de heer Michel De Maegd (Kamer, MR), de heer Samit Patra (India) en mevrouw Carmen Lucila Crexell (Argentinië).

Deze ontwerp-resolutie alsook de vele tientallen amendementen werden besproken tijdens de vergadering van de Vaste Commissie voor Democratie en Mensenrechten die plaatsvond op maandag 20 oktober.

Een van de amendementen die aangenomen werden binnen de vergadering van de Vaste Commissie betrof een amendement van Oekraïne tot invoeging van een paragraaf betreffende de ontvoering van Oekraïense kinderen door Rusland vanuit bezet Oekraïens gebied naar Rusland.

Tijdens de slotzitting van de Assemblee werd de resolutie die reeds aangenomen was in de Vaste Commissie ook ter stemming voorgelegd en aangenomen. Tijdens de bespreking van deze resolutie hield de heer Michel De Maegd als co-rapporteur en bezieler van de resolutie het volgende betoog:

Dames en heren, deze week heeft de Vaste Commissie voor Democratie en Mensenrechten een resolutie aangenomen die tot doel heeft slachtoffers van illegale internationale adopties te erkennen en te ondersteunen en maatregelen te nemen om deze praktijk te voorkomen.

Beste collega's, dit is belangrijk werk, dat naar mijn mening een mijlpaal zal zijn in de strijd tegen illegale adopties en, meer in het algemeen, in de strijd tegen mensenhandel.

Zoals u weet, staan we op het punt een tekst aan te nemen die van essentieel belang is voor de rechten van het kind. Een tekst met een principieel karakter, die ons in staat moet stellen om in onze respectieve parlementen over de hele wereld wetgeving op te stellen om de slachtoffers te helpen: die van gisteren, die van vandaag en die van morgen, die we moeten voorkomen.

Deze tekst bekrachtigt een eenvoudig maar fundamenteel principe: een kind is geen handelswaar. Hij verplicht staten om slachtoffers te erkennen en hen schadevergoeding, waarheid en gerechtigheid te bieden. Hij verplicht tot het openstellen van archieven, het vergemakkelijken van familiehereniging en het afschaffen van verjaringstermijnen die slachtoffers maar al te vaak beletten om gerechtelijke stappen te ondernemen.

De resolutie roept ook op tot versterking van de internationale samenwerking, adoptiebureaus beter te controleren; beveiligde DNA-databanken op te zetten; digitale platforms te reguleren om te voorkomen dat ze worden misbruikt voor mensenhandel.

De resolutie roept parlementen op om onderzoek te doen, sancties op te leggen en wetgeving in te voeren om te voorkomen dat kinderen ooit nog uit hun familie worden weggehaald, verkocht, verplaatst of illegaal geadopteerd.

Op praktisch vlak moet worden opgemerkt dat er talrijke amendementen waren ingediend en dat er een compromistekst kon worden gevonden. Slechts één punt bleef ter discussie staan: tijdens de laatste zitting hebben we, in een geest van compromis en in overleg met de betrokken delegaties, twee verdere amendementen voorgesteld op preambuleparagraaf 14 en uitvoeringsparagraaf 5. Er vond een discussie plaats in de commissie en deze kwesties werden door middel van een stemming opgelost.

Na stemming over deze twee paragrafen heeft de Vaste Commissie de resolutie in haar geheel aangenomen. Na de aanneming van de resolutie heeft de Russische Federatie haar verzet tegen de resolutie kenbaar gemaakt en heeft Wit-Rusland een voorbehoud gemaakt ten aanzien van de resolutie.

Geachte collega's, deze tekst sluit aan bij de grote humanitaire strijd die hier, in de Interparlementaire Unie, wordt gevoerd. Hij geeft een stem aan degenen die te lang het zwijgen zijn opgelegd. Hij herstelt een deel van het onrecht en voorkomt vooral dat er nog meer onrecht wordt gedaan. Want kinderen beschermen is de toekomst beschermen. En die toekomst bouwen we samen. Daarom hoop ik op brede steun voor deze resolutie."

Vaste Commissie voor Vrede en Internationale Veiligheid

Tijdens de vergadering van 20 en 21 oktober 2025 hield de Vaste Commissie voor Vrede en Internationale Veiligheid een paneldiscussie met experts over het thema “Wapenbeheersingsbeleid en non-proliferatie: het voorkomen van een nieuwe wapenwedloop”. De heer *Christophe Lacroix* (Kamer, PS) nam vanuit de Belgische IPU-delegatie deel aan dit panelgesprek.

Op 20 oktober hield de Vaste Commissie een eerste paneldiscussie over wapenbeheersingsbeleid en non-proliferatie: het voorkomen van een nieuwe wapenwedloop, ingeleid door *mevrouw Aigul Kuspan* (Kazachstan), voorzitter van de commissie. De sessie werd gemodereerd door *mevrouw Yvette Issar*, *Peace and Disarmament Programme, Quaker United Nations Office (QUNO)* in Genève, die benadrukte dat het dringend noodzakelijk is om multilaterale ontwapening nieuw leven in te blazen, gezien de recordhoge militaire uitgaven en de escalerende mondiale spanningen. Zij wees erop dat er wereldwijd meer dan 120 gewapende conflicten gaande waren, terwijl de kaders voor wapenbeheersing en humanitaire ontwapening onder toenemende druk stonden, en dat parlementsleden een cruciale rol speelden bij het voorkomen van hernieuwde militarisering en het waarborgen van humanitaire beginselen.

Mevrouw Carina Solmirano, hoofd van het secretariaat van het Wapenhandelsverdrag (*Arms Trade Treaty*), benadrukte de cruciale rol van parlementen bij de uitvoering van het ATT, het eerste juridisch bindende instrument dat de internationale handel in conventionele wapens regelt. Zij legde uit dat het verdrag, dat door 117 staten is ondertekend, tot doel heeft de illegale handel in en het misbruik van wapens, die conflicten en mensenrechtenschendingen aanwakkeren, te voorkomen. Op basis van inzichten uit een regionale workshop in Zambia benadrukte zij dat politieke wil en parlementair

toezicht essentieel zijn voor een effectieve uitvoering en voor het overbruggen van mondiale verbintenissen en nationale praktijken. Zij concludeerde dat de regulering van de wapenhandel niet alleen een veiligheidsimperatief is, maar ook een kwestie van menselijke verantwoordelijkheid.

De heer Carlos Foradori, voorzitter van de elfde conferentie van staten die partij zijn bij het ATT (*Conference of States Parties of CSP11*), vulde de presentatie van mevrouw Solmirano aan door de bijdrage van het verdrag aan vrede en transparantie op de wereldwijde wapenmarkt te benadrukken. Hij merkte op dat hiaten in de naleving, met name in regio's met beperkte deelname, zoals Latijns-Amerika, risico's met zich meebrengen – “zwarte gaten” die worden uitgebuit door criminele netwerken. Hij riep parlementsleden op om ratificatie te bevorderen, het nationale toezicht te versterken en jongeren te betrekken bij het voortzetten van de ontwapeningsinspanningen.

Mevrouw Melissa Parke, uitvoerend directeur van de *Internationale Campagne voor de Afschaffing van Kernwapens (International Campaign to Abolish Nuclear Weapons of ICAN)* en voormalig Australisch parlements lid, waarschuwde dat het risico van kernwapengebruik vandaag de dag groter is dan ooit sinds de Koude Oorlog. Zij merkte op dat zelfs een beperkte nucleaire uitwisseling verwoestende humanitaire en klimatologische gevolgen zou hebben, die nog zouden worden verergerd door het ineensstorten van belangrijke wapenbeheersingsovereenkomsten en de integratie van kunstmatige intelligentie (AI) in nucleaire systemen. Ze presenteerde het Verdrag inzake het verbod op kernwapens (*Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons of TPNW*) als een weg naar ontwapening en slachtofferhulp en benadrukte de essentiële rol van parlementen bij het afstemmen van nationaal beleid op internationaal recht en humanitaire beginselen. Ze drong er bij de leden op aan om de kwestie in hun wetgevende instanties aan de orde te stellen, de parlementaire belofte van ICAN te ondertekenen en deel te nemen aan komende bijeenkomsten van de staten die partij zijn, waarbij ze opnieuw bevestigde dat nucleaire ontwapening geen utopie is, maar een existentiële noodzaak.

Mevrouw Shimona Mohan, associate researcher bij het *Instituut van de Verenigde Naties voor Ontwapeningsonderzoek (United Nations Institute for Disarmament Research of UNIDIR)*, ging in op het beheer van opkomende technologieën, met name AI en cybercapaciteiten. Zij wees op het toenemende gebruik ervan in militaire contexten, waaronder autonome wapens en cyberoperaties, en verwees naar lopende VN-processen zoals de *Open-Ended Working Group on ICT Security en de Group of Governmental Experts on Lethal Autonomous Weapons Systems*. Zij benadrukte het belang van het overbruggen van digitale kloven, het integreren van genderperspectieven en het koppelen van ontwapening, cyberveiligheid en de agenda's voor vrouwen, vrede en veiligheid. Mevrouw Mohan drong er bij parlementariërs op aan om verantwoorde innovatie te bevorderen, het toezicht te versterken en inclusief beheer van technologieën die de mondiale veiligheid bepalen, te ondersteunen.

De heer Richard Lennane, ontwapeningsadviseur bij het *Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRC)*, benadrukte een humanitaire benadering van ontwapening die gericht is op de menselijke impact van wapens in plaats van op het bezit of het aantal ervan. Hij legde uit dat dit perspectief de verantwoordelijkheid bij alle staten legt, en onderstreepte het verband tussen ontwapening en de bescherming van de mensen die door de parlementen worden vertegenwoordigd. Hij benadrukte de resultaten van humanitaire ontwapeningsverdragen, zoals het Verdrag inzake het verbod op antipersoonsmijnen en het Verdrag inzake clusterprojectielen, en wees op het succes ervan bij het verminderen van leed en het vormgeven van mondiale normen, zelfs onder staten die geen partij zijn bij deze verdragen. De heer Lennane waarschuwde dat de recente terugtrekkingen uit deze

instrumenten decennia van vooruitgang in gevaar brengen, en drong er bij de parlementsleden op aan om de universalisering ervan te verdedigen en te bevorderen, waarbij hij benadrukte dat humanitaire normen zowel in tijden van conflict als in tijden van vrede van essentieel belang zijn.

Meer dan 20 parlementsleden namen het woord en waren het eens over de noodzaak om bestaande wapenbeheersingsregelingen te versterken en het beheer van opkomende technologieën te verbeteren. De interventies weerspiegelden nationale ervaringen met wapenverontreiniging, vernietiging van voorraden en toezicht op kunstmatige intelligentie. De afgevaardigden benadrukten het belang van transparantie, verificatie en wederzijdse naleving, en riepen op tot een sterkere betrokkenheid van het parlement bij de ontwikkeling van ethische en juridische kaders voor nieuwe technologieën. In verschillende verklaringen werd de nadruk gelegd op de naleving van humanitaire ontwapeningsverdragen, met name het Verdrag inzake het verbod op antipersoonsmijnen, en werd gewezen op de menselijke, ecologische en sociaaleconomische gevolgen van wapenverontreiniging. In andere interventies werd opgeroepen tot politieke dialoog en vertrouwensopbouw om een nieuwe wapenwedloop te voorkomen, tot meer investeringen in ontwapening en vredeseducatie, en tot maatregelen om de nucleaire risico's te verminderen.

De heer Christophe Lacroix (Kamer, PS) is tijdens zijn tussenkomst onder meer dieper ingegaan op de behandeling van nationale minderheden in het kader van de post-conflictfase en hoe de aanpak van deze behandeling een belangrijke rol kan spelen in de creatie van een duurzame vrede na een langlopend conflict. In dit kader verwees hij onder meer naar Zuid-Afrika in het post-Apartheidstijdperk.

In hun slotwoord bevestigden de panelleden opnieuw de gedeelde verantwoordelijkheid van parlementsleden voor het bevorderen van vrede, ontwapening en non-proliferatie. Zij riepen op tot het herstellen van het vertrouwen in multilateralisme, het handhaven van het internationaal recht en humanitaire beginselen, en het versterken van het parlementaire toezicht op opkomende technologieën. De sessie werd afgesloten met een gezamenlijke oproep tot hernieuwde dialoog, solidariteit en vertrouwen om een veiligere en vreedzamere wereld voor toekomstige generaties te bouwen.

Vaste Commissie voor de Aangelegenheden van de Verenigde Naties

Tijdens de vergadering van 21 oktober 2025 hield de Vaste Commissie voor Aangelegenheden van de Verenigde Naties een discussie over “het verkiezingsproces voor de secretaris-generaal van de VN: modaliteiten en politieke grondslagen”. De heren *Andries Gryffroy (Senaat, N-VA)* en *Kris Verduyckt (Senaat, Vooruit)* namen vanuit de Belgische IPU-delegatie deel aan dit panelgesprek.

Het verkiezingsproces voor de secretaris-generaal van de VN: modaliteiten en politieke grondslagen

Panelleden: *de heer Alessandro Motter*, senior adviseur voor economische en sociale zaken, bureau van de permanente waarnemer van de IPU bij de Verenigde Naties; *mevrouw Cristina Gallach*, lid van *GWL Voices (Global Women Leaders)*; *mevrouw Maria Noel Leoni*, campagneleider, Gqual; *mevrouw Salma Ataullahjan (Canada)*, senator, lid van het bureau van de commissie.

Tijdens de zitting werd gesproken over het verkiezingsproces voor de secretaris-generaal van de Verenigde Naties en de noodzaak om een vrouw te kiezen als opvolger van de huidige secretaris-generaal, de heer Antonio Guterres, wanneer zijn ambtstermijn op 31 december 2026 afloopt. Een motie getiteld “Verkiezing van de eerste vrouw voor de functie van secretaris-generaal van de Verenigde Naties”, doorverwezen door het Bureau van de commissie, stond ter discussie. Na een korte presentatie van de heer Motter over de belangrijkste stappen voor de verkiezing van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, nodigde de voorzitter de twee belangrijkste panelleden, mevrouw Gallach en mevrouw Noel Leoni, uit om hun argumenten voor een vrouwelijke secretaris-generaal van de Verenigde Naties uiteen te zetten.

Mevrouw Cristina Gallach (GWL Voices) presenteerde het standpunt van haar groep over de belangrijkste redenen waarom het tijd was dat een vrouw de “topdiplomaat” van de wereld werd, waarvoor ongeveer 80 regeringen al hun steun hadden uitgesproken. Het kiezen van de eerste vrouwelijke secretaris-generaal van de Verenigde Naties, na een reeks van negen mannen sinds de oprichting van de organisatie in 1945, was gewoonweg het juiste om te doen in het licht van het streven van de Verenigde Naties naar gendergelijkheid. De existentiële crisis waarin de Verenigde Naties zich bevindt en de verslechterende situatie in de wereld vragen om een nieuwe aanpak en een nieuwe leiderschapsstijl, die een vrouw waarschijnlijk beter kan bieden. Mevrouw Gallach was zeer ingenomen met de betrokkenheid van de parlementen bij deze kwestie, omdat dit de beste manier is om de stem van het volk te laten horen.

Mevrouw Maria Noel Leoni (Gqual) ging nader in op de recente resolutie van de Algemene Vergadering waarin het verkiezingsproces voor de secretaris-generaal van de Verenigde Naties werd vastgelegd. Zij merkte op dat dit weliswaar een verbetering betekende ten opzichte van het verleden in termen van transparantie en openheid, maar dat het niet aan de verwachtingen voldeed omdat er niet expliciet werd opgeroepen om de volgende keer een vrouw te kiezen. Mevrouw Leoni stelde voor dat de vereiste kwalificaties voor de functie beter moesten worden omschreven, zodat potentiële kandidaten gemakkelijker op basis van hun verdiensten konden worden gescreend. Parlementen konden helpen bij het uitwerken van de juiste kwalificaties door middel van openbare hoorzittingen. Verder moedigde zij het maatschappelijk middenveld en de parlementen aan om actief deel te nemen aan het verkiezingsproces, onder meer door in hun respectieve landen te pleiten voor vrouwelijke kandidaten en door alle kandidaten uit te nodigen om een reeks vragen te beantwoorden.

Na het panel te hebben gehoord, verzocht de voorzitter van de commissie, *mevrouw Salma Ataullahjan (Canada)*, de motie voor te leggen die zij de dag ervoor aan het Bureau van de commissie had voorgesteld en die door het Bureau was gesteund. Mevrouw Ataullahjan zei dat na verder beraad de titel van de motie moest worden gewijzigd in aanbeveling om de eerste vrouw te kiezen voor de functie van secretaris-generaal van de Verenigde Naties. Zij wees op de tekst waarin ondubbelzinnig werd opgeroepen om in 2026 een vrouw te kiezen, namelijk dat parlementen briefings moeten houden om de komende verkiezingen te evalueren en tegelijkertijd proactief met regeringen moeten samenwerken om zoveel mogelijk potentiële vrouwelijke kandidaten te vinden.

In het daaropvolgende debat, waaraan 34 delegaties deelnamen en waarin 16 interventies plaatsvonden, werden de volgende punten naar voren gebracht:

- de beste manier waarop parlementen kunnen helpen om ervoor te zorgen dat in 2026 een vrouw tot secretaris-generaal van de Verenigde Naties wordt gekozen, is door zoveel mogelijk vrouwelijke kandidaten te steunen. Voor zover mogelijk moeten de vijf permanente leden van de Veiligheidsraad, wier steun nodig is (vanwege hun vetorecht), worden overgehaald om alleen vrouwelijke kandidaten voor te dragen of te steunen.

- in de dossiers van de kandidaten moeten hun vaardigheden en respect voor alle waarden van de Verenigde Naties worden benadrukt, evenals hun onpartijdigheid en morele autoriteit.

- ongeacht wie uiteindelijk werd gekozen, zou de nieuwe secretaris-generaal meer autonomie nodig hebben om beslissingen te nemen ten behoeve van de organisatie en de wereld.

- de verkiezing van een eerste vrouwelijke secretaris-generaal van de Verenigde Naties het jaar daarop was ook belangrijk om deuren te openen voor vrouwelijke leiders in andere delen van het VN-systeem, waar zij nog steeds ondervertegenwoordigd waren.

Tijdens zijn tussenkomst pleitte *de heer Andries Gryffroy (Senaat, N-VA)* ervoor om de titel van de motie aan te passen en drong hij erop aan om de beste kandidaat voor de functie te zoeken. Hierbij moet er een voldoende ruime reserve aan kandidaten uit verschillende continenten, zowel mannen als vrouwen, samengesteld worden. Op die manier kan er een correcte beslissing plaatsvinden waarbij er voldoende keuze is om een meest geschikte kandidaat te kiezen.

Aan het einde van het debat bracht de voorzitter de hernoemde motie in stemming. De motie werd unaniem aangenomen.

Taskforce voor de vreedzame oplossing van de oorlog in Oekraïne

Mevrouw Stephanie D’Hose (Senaat, Open VLD) is een van de acht leden van deze Taskforce. De ochtend na de vergadering van de Taskforce bracht zij volgend verslag uit tijdens de vergadering van de Twaalf Plus Groep (de geopolitieke groep van 47 landen waarvan België deel uitmaakt):

“De volgende leden waren aanwezig tijdens de vergadering van de Taskforce (TF): de heer Ali Al Nouami, voorzitter, ikzelf, de heer Farrugia, voorzitter van het parlement van Malta, mevrouw Guerra, lid van de Kamer van Afgevaardigden van Mexico en mevrouw Kuspan, lid van het parlement van Kazachstan.

Bij de opening van de vergadering stelde de voorzitter voor dat ik op basis van gendergelijkheid de functie van ondervoorzitter van de TF zou vervullen. Ik heb dit voorstel met veel plezier en trots aanvaard, aangezien het hoofdthema van de TF – de ontvoerde kinderen – mij na aan het hart ligt, zoals u allen weet.

De voorzitter verklaarde dat de situatie geopolitiek gezien zeer gecompliceerd en onzeker blijft. Hij onderstreepte het belang van de komende topontmoeting tussen president Trump en president Poetin, die volgende week in Boedapest zal plaatsvinden. Hij nuanceerde dit door te zeggen dat er geen magische oplossing in zicht lijkt te zijn, aangezien zelfs president Trump geen duidelijk antwoord lijkt te hebben binnen het kader van het diplomatieke proces. In ieder geval zal volgens hem het mandaat van de TF opnieuw moeten worden gedefinieerd in het licht van de uitkomst van de top. De IPU heeft als op waarden gebaseerde instelling een belangrijke rol te vervullen op basis van het internationaal recht en moet de inspanningen van de VS om een einde te maken aan het conflict ondersteunen. Het is duidelijk dat dialoog de enige manier is om deze oorlog te beëindigen.

Tijdens de vorige vergadering van de TF werden vier duidelijke gevallen van ontvoeringen van kinderen aan de Russische kant voorgelegd, maar slechts één geval kon worden opgelost. Met betrekking tot de overige drie gevallen antwoordden de Russen dat deze zaken juridisch complex waren en dat het parlement niet kon ingrijpen, aangezien de zaken onder de jurisdictie van de rechtbanken vielen. De TF zou graag meer willen doen en meer duidelijke gevallen hebben om tastbare vooruitgang te boeken.

De Russische delegatie verklaarde dat Oekraïne de IPU gebruikt/misbruikt om propaganda te verspreiden. Zij beweren dat er weliswaar duizenden gevallen zouden zijn gemeld, maar dat er slechts vijf daadwerkelijk bij de TF zijn ingediend.

Vervolgens kwam de Russische delegatie met een verrassende verklaring, of beter gezegd, zij “liet een bom vallen” door op te merken dat “het moment van de waarheid” zich voordeed tijdens de vergadering van de Vaste Commissie voor Democratie en Mensenrechten die een ontwerp-resolutie besprak over de “Erkenning en ondersteuning van de slachtoffers van illegale internationale adoptie en maatregelen om deze praktijk te voorkomen”.

De Russische delegatie verklaarde dat er een amendement was aangenomen, met de specifieke steun van de Twaalf Plus Groep, waarin werd verklaard dat de IPU de overbrenging van duizenden Oekraïense kinderen door de Russische Federatie veroordeelt. Zij wezen erop dat de (Belgische) rapporteur vanaf het begin had duidelijk gemaakt dat hij geen specifieke landen in de resolutie wilde noemen, maar uiteindelijk wordt er door het amendement slechts één conflict genoemd.

De Russische delegatie eiste dat de TF commentaar geeft op dit amendement, omdat het volgens haar niet overeenkomt met de werkelijkheid. Zij gaf aan dat er geen toekomst zou zijn voor haar samenwerking met de TF als dit niet zou gebeuren. Zij waarschuwde verder dat, als deze resolutie in de plenaire vergadering zou worden aangenomen, dit in feite het einde (“de doodsteek”) van de TF zou betekenen.

De voorzitter van de TF verklaarde dat de TF deel wil uitmaken van de oplossing, niet van het conflict. Hij legde uit dat haar mandaat is gebaseerd op de beginselen van de IPU en wees erop dat de TF ernaar streeft bruggen te bouwen en beide partijen bij elkaar te brengen door parlementaire diplomatie te activeren omdat alleen dialoog tot vrede kan leiden en de toekomst van de kinderen en kleinkinderen van Oekraïne en Rusland op vrede moet worden gebouwd.”

Bilaterale ontmoeting met parlementsleden van Burundi

Op woensdag 22 oktober 2025 vond een bilaterale ontmoeting plaats tussen de heren Andries Gryffroy (Senaat, N-VA), delegatieleider, Michel De Maegd (Kamer, MR) en Christophe Lacroix (Kamer, PS) en een delegatie van Burundi. De parlementaire delegatie was samengesteld uit Honorable G n rose Ngendanganya, ondervoorzitster van de Senaat, Honorable Ferdinand Ndayisavye, de heer Bonaventure Ntirandekura en mevrouw Angeline Kayobera.

De ondervoorzitster van de Burundese delegatie wees op de goede relaties tussen beide landen. Het eerste punt dat zij onder de aandacht wou brengen is het dossier dat werd ingediend bij het *Committee on the Human Rights of Parliamentarians* van de IPU. Het dossier betreft parlementsliden uit Burundi die in de jaren '90 werden vermoord of slachtoffer werden van een aanslag. Zij had begrepen dat België een lid heeft in dat Comité.

Zij voegde hieraan toe dat Burundi ondertussen een waarheids- en verzoeningscommissie heeft opgericht om zulke gevallen – waarin parlementsliden het slachtoffer werden van geweld – in een breder historisch kader te plaatsen, verantwoording te bevorderen en verzoening te ondersteunen. Burundi beschikt evenwel niet over de nodige middelen om die waarheids- en verzoeningscommissie naar behoren te doen werken en vroeg dan ook steun aan België.

Het tweede punt dat zij onder de aandacht wou brengen betreft hun interesse om een samenwerkingsakkoord tussen beide parlementen aan te gaan.

De heer Gryffroy antwoordde dat er niet langer een Belgisch lid in het Comité is omdat de heer Cogolati niet werd herverkozen bij de laatste parlementsverkiezingen en dus niet langer lid is van de delegatie.

Wat het samenwerkingsakkoord betreft, antwoordde hij dat dit inderdaad een mogelijkheid is. Het Belgisch Parlement heeft al een dergelijk samenwerkingsakkoord met Vietnam en de DRC. Hij stelde voor dat de ondervoorzitster ter zake een brief zou richten aan de voorzitters van Kamer en Senaat. Hij wees er ook op dat er een politiek akkoord is om de Belgische Senaat tegen 2029 af te schaffen. De Senaat zou het akkoord dus wel mee kunnen ondertekenen, maar de uitwerking zal daarna alleen voor de Kamer zijn.

Volksvertegenwoordiger Lacroix wees op het verslag van de *Bijzondere Commissie belast met het onderzoek over Congo-Vrijstaat (1885-1908) en het Belgisch koloniaal verleden in Congo (1908-1960), Rwanda en Burundi (1919-1962), de impact hiervan en de gevolgen die hieraan dienen gegeven te worden*. Dat verslag kan volgens hem zeker nuttige elementen bevatten. Na dit verslag volgde ook een officiële zending naar de betrokken landen, maar in Burundi is die zending niet zo goed verlopen.

De ondervoorzitster van de Senaat benadrukt dat er een sterke wil is om samen te werken en om de goede betrekkingen van vroeger te herstellen.

Bilaterale ontmoeting met parlementsleden in ballingschap uit Myanmar

Op dinsdag 21 oktober 2025 vond een bilaterale ontmoeting plaats tussen de heren Andries Gryffroy (Senaat, N-VA), delegatieleider en Christophe Lacroix (Kamer, PS) en een aantal Myanmarrese parlementsleden in ballingschap.

Het betrof meer bepaald de heer Win Mayt Aye, mevrouw Zin Mar Aung, mevrouw Thanda, de heer Phone Kyaw, mevrouw Nan Su Mon Aung en de heer Thet Ko Ko.

De heer Win Mayt Aye, delegatieleider, legde uit dat hij en zijn collega's van het *Pyidaungsu Hluttaw* ("The Union Parliament"), het parlement dat in 2021 werd ontbonden door de militaire junta, zichzelf als de vertegenwoordigers van de bevolking beschouwen en dat Myanmar ondertussen al zeven jaar onder een militaire bezetting leeft.

Hij verduidelijkte dat het CRPH wordt erkend door de IPU en dat de delegatie voor de zesde keer deelneemt aan de assemblees van de IPU. De laatste verkiezingen vonden plaats in 2020, waarbij de NLD (Nationale Liga voor Democratie) de overwinning behaalde. Dit leidde evenwel tot een militaire coup in 2021. Nieuwe verkiezingen worden volgens hem verwacht tegen eind 2025. Ondertussen blijft de bevolking in Myanmar zich verzetten tegen het militaire bestuur.

Mevrouw Zin Mar Aung wees erop dat er ondertussen een goede relatie is met het Europees Parlement en de Europese Commissie die Myanmar met aanzienlijke humanitaire en technische hulp ondersteunen.

De heer Andries Gryffroy deelt mee dat het Belgisch Parlement, met name de Kamer, een resolutie zou kunnen uitwerken in aanloop naar de verkiezingen eind 2025. Er is immers veel werk te doen in Myanmar en een democratisch verkozen parlement vormt de basis van alles.

De Myanmarese parlementsleden lichtten in het kort de relaties met de buurlanden toe. China is de belangrijkste handelspartner. China wil een einde aan het geweld in het land, vooral door de instabiliteit aan zijn eigen grens en de economische belangen die ermee gemoeid zijn. Er is een goede relatie met Indië, dat vele investeringen heeft in de gecontroleerde gebieden. Rusland, dat geen rechtstreekse buur is, heeft sterke banden met Myanmar en dit vooral op militair gebied, waarbij Rusland wapens levert aan het Myanmarese leger.

*

* *